

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

TE CUFUNZI
ÎN VIAȚA TA DE MURITOR,
AMĂGINDU-TE

CĂ EȘTI ÎN SIGURANȚĂ.
DAR TE ÎNȘELI.
ASCULTĂ SUNETELE
ȘI
DESCIFREAZĂ SEMNELE.

LUMEA TA DE ALTĂDATĂ
SE
VA
DESTRĂMA

Monick B. Forest & Peter Priest

REED 13 31

Lupta cu întunericul

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FOREST, MONICK B.

REED 13 31 : Lupta cu întunericul / Monick B.
 Forest, Peter Priest. – Oradea : Treira, 2014
 ISBN 978-606-657-014-5

I. Priest, Peter

821.135.1-31

CUPRINS

Capitolul 1 – Sâmbătă, 31 Decembrie, 2011	10
Capitolul 2 – Duminică, 1 Ianuarie, 2012	19
Capitolul 3 – Joi, 5 Ianuarie, 2012	26
Capitolul 4 – Vineri, 6 Ianuarie, 2012	32
Capitolul 5 – Sâmbătă, 7 Ianuarie, 2012	38
Capitolul 6 – Joi, 10 Mai, 2012	42
Capitolul 7 – Vineri, 11 Mai, 2012	50
Capitolul 8 – Sâmbătă, 12 Mai, 2012	62
Capitolul 9 – Duminică, 13 Mai, 2012	82
Capitolul 10 – Luni - Luni, 14 - 21 Mai, 2012	100
Capitolul 11 – Marți, 22 Mai, 2012	123
Capitolul 12 – Miercuri, 23 Mai, 2012	138
Capitolul 13 – Joi, 24 Mai, 2012	164
Capitolul 14 – Vineri, 25 Mai, 2012	180
Capitolul 15 – Sâmbătă - Duminică, 26 - 27 Mai, 2012	199
Capitolul 16 – Luni, 28 Mai, 2012	223
Capitolul 17 – Seara de Luni, 28 Mai, 2012	238
Capitolul 18 – Noaptea de Luni spre Marți, 28 - 29 Mai, 2012	248
Capitolul 19 – Marți, 29 Mai, 2012	266
Capitolul 20 – Marți, 29 Mai, 2012	293
Capitolul 21 – Miercuri, 30 Mai, 2012	311

August 2011, undeva în Europa

Ora 3:00 în zori. Stau întins în pat, pe jumătate adormit și încerc să ignor căldura sufocantă. Ușile și geamurile casei sunt larg deschise. Doar valurile de curent mai răcoresc nădușeala. Sunt pe punctul de a adormi când, dintr-odată, sunetul unor pași grei, apropiindu-se, îmi perturbă somnul. Podelele mai scârțâie o dată sub greutatea imensă și iarăși liniște. Ciudat, mă gândesc. Mă ridic puțin și stau atent. În lumina străzii ce se strecoară prin țesăturile rare ale perdelei, se văd clar toate colțurile camerei. Nu e nimeni, realizez și mă întind înapoi. Mă gândesc. Analizez. Tata e înalt dar zvelt, mama, deși plinuță, e mică de statură, iar acești pași erau atât de grei încât le-am resimțit vibrațiile pâna în piept. Hmm... O fi fost doar un vis? Nu mai contează.

Îmi închid ochii și încerc să mă relaxez, dar nu pot. Mă ridic din nou pe coate și pândesc. Ceva nu e în regulă. Dacă e vreun hoț? Îmi fixează privirea spre hol și aștept. Atmosfera e groaznică. Totul e mult prea liniștit. Sunetele obișnuite ale nopților de vară au amuțit și simt o presiune care mă înconjoară din toate părțile, iar urechile încep să-mi țiuie în liniștea

deplină. Și dintr-odată se dezlănțuie infernul. Aud din nou tropăitul ferm care se apropie cu repeziciune din capătul coridorului, de lângă camera părinților mei, spre living, apoi mai departe, spre camera mea. Nu văd pe nimeni, dar judecând după pași îmi dau seama că deja sunt mai mulți. Poate șase sau chiar opt persoane.

– Alex, tu ești? – aud vocea tatălui meu din cameră, dar nu pot să-i răspund de spaimă.

Pașii se apropie către patul meu, se opresc și în secunde care urmează timpul se întinde, de parcă fiecare clipă ar fi un infinit. Oare cine sunt? Ce vor de la mine? Și de ce nu-i văd?

Simt cum batăile inimii și respirația mi se amplifică. Aud mai multe voci sușotind lângă mine pe un limbaj ciudat timp de câteva secunde, după care se opresc simultan din murmur. Încremenesc de spaimă, simt picăturile de transpirație cum îmi curg pe frunte și ochii parcă îmi zvâcnesc din orbite, chinuindu-mă din răspuțuri să observ ceva, dar nu văd pe nimeni. Dintr-odată pașii se aud din nou, îndepărtându-se de patul meu, spre hol, apoi dispar prin ușa de intrare larg deschisă.

Liniște... Încă nu pot să scot nicio vorbă. În scurt timp, mama se ridică din pat și, împreună cu tata, intră în camera mea, aprinzând toate luminile din casă. În sfârșit, lumină! Lumină liniștitoare după clipele de groază. Mă ridic și eu, ieșim din cameră și, traversând holul lung, arunc o privire spre curte. Nimeni. Greierii se aud din nou și toate zgomotele obișnuite ale nopților

de vară au revenit la normal. Ies din casă și mă apropii de poartă să o verific. E încuiată.

– Nu e nimeni afară – le spun. – Dar ce naiba să fi fost asta?

– N-am idee, dar am auzit clar. De acolo a pornit, de lângă patul nostru – îmi spune tata.

Timp de câteva secunde mai tragem cu urechea, uluiți, după care ne întoarcem fiecare în dormitoarele noastre, mimând un calm firesc, de parcă ne-ar fi rușine unul față de celălalt de frica ce ne-a cuprins. Sting lumina și mă ghemuiesc pe pat. Nu îndrăznesc, dar nici nu pot să adorm prea curând. Doar freamătul primelor mașini și ale tramvaielor matinale mă fură cu somnul.

Niciodată de atunci n-am mai pomenit de cele întâmplare, cu toate că fiecare purtam în noi întrebarea rămasă fără răspuns: oare ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

CAPITOLUL 1

Sâmbătă, 31 Decembrie, 2011

E doar ora 19:00 dar s-a înserat de mult. Lumina gălbuie a stâlpilor electrici aproape că se pierde în strălucirea sclipitoare a lunii ce se reflectă pe stratul gros de zăpadă, care acoperă tot orașul. Euforia pregătirilor de Revelion a cuprins întreaga metropolă. Străduțele din împrejurimi sunt aproape pustii, doar câteva taxiuri, niște cupluri de tineri și un tramvai cu prea puțini oameni mai circulă pe bulevardul din fața casei.

Ușa dulapului e larg deschisă. Îmi aleg câteva rânduri de haine, le arunc pe pat și încerc să-mi găsesc ținuta potrivită în care să mă simt bine în seara aceasta. Mă pripesc de parcă aș fi în întârziere, cu toate că abia la ora 21:00 mă voi întâlni cu Jeff. Prietenul meu, Jeffrey Collins, e ca un membru de familie. Am crescut împreună, stă la câteva case distanță de noi și nici nu mai țin minte dacă a existat vreun revelion pe care să-l fi petrecut fără el.

– Și unde mergeți mai exact în seara aceasta? – mă întreabă tata, în timp ce intră și se așează pe patul meu.

– La vărul lui Jeff. Ne-a făcut o invitație. Va fi o petrecere fastuoasă, la el acasă.

Îmi aranjez gulerul de la cămașă și, aruncând o privire în oglindă, cu coada ochiului îl zăresc pe tata cum mă fixează din priviri și zâmbeste. Ridurile din jurul ochilor albaștri parcă ar fi și mai profunde acum. Îmi inspiră tristețe. Sau doar mi se pare? Netezește cuvertura, pierdut în gânduri și mă întrebă:

– Mai vine Jeffrey pe la noi înainte să plecați? Aș ciocni un pahar cu voi. Știi, de când sora ta a plecat...

– Îmi pare rău tată, dar nu prea cred – îl întrerup din vorbă și îl observ în oglindă, cum dezamăgirea îi încrețește fruntea. – Știi ce? – îl întreb repede. – Îl sun imediat. Oricum trebuie să mai discut cu el.

Arunc o privire deasupra bibliotecii, la ceasornicul de perete. E 19:33. Ies pe hol și formez numărul.

– Salut, Jeff!

– Salut! Care-i faza?

– Păi, faza e că ar trebui să ne întâlnim, dar noi nici măcar nu ne-am înțeles unde. Tu ce zici, ai putea să vii pe la noi și să plecăm de aici împreună?

– Nici vorbă. Mai trebuie să-mi calc cămașa, încă n-am făcut nici duș, pe deasupra au ajuns și musafirii lui taică-meu. Problema e că ar trebui să stau puțin și cu ei, așa că... nu am nicio șansă.

– Ok, atunci te las, vin eu la tine. La 20:30 e bine?

– Perfect! Te aștept. Pa.

Pun jos receptorul și mă întorc.

– Uite, tată, am vorbit cu Jeff dar tocmai i-au sosit niște musafiri și e în criză de timp, așa că nu mai poate să vină la noi.

– Nu-i problemă, Alex, o lăsăm pe mâine. Voi să petreceți. Dar să aveți grijă, căci știi tu cum e cu artificiile astea și cu șoferii din ziua de azi... se întâmplă tot mai multe accidente.

– Știu, tată, știu. O să fim precauți, ai încredere în mine, totul va fi în regulă – îi spun și intru într-o grabă la baie. Trebuie să mă bărbieresc. De asta am și uitat.

După vreo cincisprezece minute revin în camera mea și mă așez la birou. Cu toate că timpul trece la fel ca în oricare altă zi, mie totul mi se pare mult mai lent. Poate e din cauză că sunt prea entuziasmat de ideea super petrecerii de revelion care mă așteaptă în noaptea aceasta.

Stând la birou, mă uit la poza de familie de lângă laptop. Atmosfera din fotografie e veselă: casa de modă veche, cireșul bătrân care stă impunător în fața ușii de parcă ar păzi casa și noi toți, immortalizați în diferite ipostaze. Soră mea, Andrea, în prim plan, zâmbitoare, cu mama, cu tata și cu mine în spate. Tata stă mândru, cu brațul stâng pe umărul meu și mă ține strâns, de parcă ar vrea să mă apere de toate relele din lume. Se

uită la mine cu iubire. Așa e el, un bărbat mândru. Simțeam mereu că mă iubește mult și că își face griji pentru mine mai tot timpul, deși nu-și arăta niciodată sentimentele pe față. Poate le considera o slăbiciune care trebuie ascunsă. Imaginea veselă din fotografie, care altădată mă bucura, acum parcă mă neliniștește. Poate mă simt așa, deoarece am rămas doar noi trei în casă? Nu știu.

Sora mea, la care țin foarte mult, stă la mai bine de o mie de kilometri de noi, într-un oraș mare, aglomerat la maxim. Acolo a primit un job bine plătit după terminarea studiilor. Îmi aduc aminte, cum mama nu a vrut să o lase să plece, dar tata a insistat, încurajând-o spre o carieră de succes. El a știut încă de pe atunci, că îi va fi mai bine așa. Și a avut dreptate. Pe lângă cariera de succes și-a găsit și fericirea într-o căsnicie alături de soțul ei, Michael Morris.

Vocea ascuțită a mamei mă face să tresar.

– Alex, hai odată să mănânci ceva! Trebuie să iei cina.

Sar de pe scaun, mă ridic în picioare și mă uit în sus, la ceasornic. E timpul! Trebuie să plec.

– Lasă-mă! Nu-mi e foame, sunt foarte grăbit și trebuie să ies chiar acum.

Îmi iau paltonul negru de pe spătarul scaunului, îl îmbrac și pășesc în fața oglinzii să mai arunc o privire. Da. Îmi place, dar am uitat fularul. Mă îndrept în grabă spre bucătărie să-mi îmbrățișez părinții, le urez un an

nou fericit, apoi gonesc alert spre ușa și cu o mișcare scurtă, apuc fularul alb de pe cuier.

– Distracție plăcută, fiule! – se mai aude vocea lui tata și apoi închid ușa după mine.

Poarta se deschide greu. Mă apucă râsul, parcă nici casa nu m-ar lăsa să plec. În drum către Jeffrey încep să fredonez. Nu mă deranjează nici frigul, nici fulgii de zăpadă și nici vântul tăios care îmi suflă în față. Doar merg așa, alene, binedispus.

Jeff deja stă în poartă, așteptându-mă, ținându-mă de frig. Fulgii de nea îi acoperă părul negru.

– În sfârșit, omule! Am înghețat tot.

– Ce-i cu graba asta? Nici nu am întârziat mult. Oricum, era vorba că ne întâlnim la tine acasă. Cine te-a pus să mă aștepti în stradă?

– Bine, bine, hai odată! Vino, să mergem, că am o foame de mor – îmi mai spune și o ia în grabă spre taxiul care se apropie.

Jeffrey urcă în față, lângă șofer, iar eu mă pun în spate. La radio încă mai cântă colindele de Crăciun. Stau ca pe ace, nu mai am răbdare pentru nimic. Ciudat. Cu toate că nici nu am ajuns încă la petrecere de-abia aștept să mă întorc acasă. Să nu fi fost o idee bună, petrecerea asta? Nu știu. Doar stau și mă holbez pe geam. Nu înțeleg ce se întâmplă cu mine. Cu câteva minute înainte eram în al nouălea cer, iar acum mă simt total amorțit și sunt cuprins de o stare de neliniște.

Conversația dintre Jeffrey și șoferul de taxi o aud ca de sub apă.

Dintr-odată tresar. Bătăile dure și rapide ale lui Jeffrey în geamul de lângă mine mă trezesc la realitate.

– Nu vii? – strigă Jeff, deschizându-mi portiera.

– Am și ajuns?

Nici n-am observat când a oprit taxiul, mă mir și, închizând ușa după mine, mă opresc în fața porților înalte, din fier forjat. O iau și eu după Jeffrey spre casa impunătoare cu ferestrele mari, scăldate în lumină, care zdrăngăne de basul puternic al muzicii underground.

La petrecere e multă lume. Sonorizarea e foarte puternică, dar de o calitate atât de bună, încât nu e deranjantă deloc. Dans, râsete, bufeturi suedeze apetisante, fructiere elegante, fântână de ciocolată și minunății de fursecuri și dulciuri peste tot. Gustăm câte puțin din toate, apoi ne așezăm cu vărul lui Jeffrey pe o canapea liberă.

Cu puțin după ora 23:00 tot tărăboiul începe să mă obosească. Mă cuprinde iarăși o tensiune. Mă strecoar cu greu printre petrecăreți și îmi mai torn în pahar vreo 50 de whiskey.

În jocul de lumini al laserelor o zăresc din nou pe bruneta mortală care, de când am venit, mă scoate din sărite prin comportamentul ei aparent nepăsător. La fel ca și până acum, stă singură într-un colț, sorbindu-și băutura roșie ca sângele și se uită la mine seducător,

cu ochii ei negri dar, totodată, îi citesc și un dispreț în privire. Dintr-odată îmi crește pulsul, văzând-o cum își ridică mâna dreaptă spre mine, dându-mi impresia că-mi face semn să mă duc la ea. Dar nici vorbă. Ce proastă! Doar își admiră unghiile ascuțite ca de felină, dar cu dosul palmei către mine. Asta e chiar dusă.

– Cum te simți? – mă întreabă Jeff, urlându-mi în urechea dreaptă.

– Dar tu unde ai fost până acum?

– Păi, să vezi că de vreo juma' de oră îmi pierd vremea cu o brunetă bombă.

– Și?

– Nicio șansă. E o proastă ciudată. Bea Bloody după Bloody, mă lasă să-i vorbesc încontinuu, dar ea nu scoate nici măcar un mîc. Zici că și-a înghițit limba. Și oricum, ce fel de femeie poate fi, care își tatuează un ditamai embrion putred pe sân?

– Un ce?

– Un ditamai tatuaj cu un embrion putrezit.

Ce asemănare. Oare nu o fi tipa din colț? O caut din priviri pe brunetă, dar nu o mai văd nicăieri.

– Auzi, Jeff? – îl întreb, schimbând subiectul. – Ce-ar fi să-i surprindem pe ai mei?

– Adică? La ce te-ai gândit? – mă întreabă, uitându-se la mulțimea care dansează.

– Hai să tragem o fugă până la mine acasă, să ciocnim un pahar cu ei.

Jeff se uită la mine uimit.

– Ai înnebunit? Chiar acumai vrei să plecăm de aici? E aproape miezul nopții! Pierdem și jocul de artificii. Las-o pe mâine!

– Știu, dar nu vom sta mult. Ar fi o mare bucurie pentru ei. Nici nu ți-am spus, Jeff, dar toată seara am fost agitat. Hai, că ne întoarcem repede, nu fi stresat. Ar fi foarte important pentru mine.

Cu greu, dar reușesc să-l conving pe Jeff și chem un taxi. Nu știu de ce, dar simt că am luat o decizie bună.

– La mulți ani! – strigăm amândoi la intrare în casă, surprinzându-i pe părinții mei, care stau în fața televizorului și se uită la emisiunile de revelion.

– La mulți ani, băieți! Asta da, surpriză! – îmi spune tata și vine spre noi, primindu-mă cu o îmbrățișare fermă. Bună, Jeff! Nici nu m-aș fi gândit că o să vă mai văd în seara asta – mai spune, întorcându-se către Jeff și îi strânge mâna.

Mâna firavă a tatălui meu se pierde în palma puternică a lui Jeff.

– Am venit, nea' Steve. Credeți că puteam ciocni de anul nou fără dumneavoastră? – îi răspunde Jeff și îmi face cu ochiul. – Familia e mereu pe primul loc, nu-i așa?